

ΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ

ΔΙΗΓΗΜΑ
ΘΡΗΣΚΗΣ
ΤΟΥ
ΖΑΝ ΑΡΕΝ

Οι δυο κακοῦργοι είχαν συζητήσει ἐπὶ ὥρες τὸ ἔγκλημά τους καὶ τὰ εἶχαν κανονίσει ὅλα ὡς τις πιὸ παραμικρὲς λεπτομέρειες.

Θὰ ἔμπαιναν μαζὺ στὸ μαγαζὶ τοῦ Κινέζου κι' ἐνῶ ὁ Σάμ, ὁ μιγάς, θὰ τοῦ ζητοῦσε νὰ τοῦ ζυγίση μιὰ οὐγγιά κανέλλα, ὁ Ζοὲ θὰ τὸν χτυποῦσε μὲ τὸ μαχαίρι του.

Εἶχαν ἐπίσης κανονίσει ἐκ τῶν προτέρων, τί θὰ ἔκανε ὁ καθένας τους, γιατί δὲν ἤθελαν νὰ βασισθοῦν στὶς ἐμπνεύσεις τῆς στιγμῆς. Γνωρίζανε ἐκ πείρας ὅτι ὅταν κανεὶς δὲν ἔχει κανονίσει ἐκ τῶν προτέρων τις λεπτομέρειες ἐνὸς ἔγκληματος, καὶ ὅταν δὲν τὸ ἐκτελεῖ μὲ ἀπόλυτη ψυχραιμία, τότε κάνει τις χειρότερες γκάφες, προδίδεται, ἀφήνει ἴχνη ἀποκαλυπτικά.

«Α! Αὐτὴ τὴ φορά, δὲν θὰ ἔκαναν καμμιά ἀπὸ τις γκάφες ἐκείνες. Εἶχαν ἀποφασίσει μάλιστα καὶ τὴ μοιρασιά νὰ τὴν κάνουν ἐκεῖ ἐπὶ τόπου, μέσ' στὸ μαγαζὶ, ἀμέσως μετὰ τὸ ἔγκλημα. «Ἔτσι καὶ ἡ μοιρασιά θὰ γινόταν τίμια, θὰ μπορούσαν ὕστερα νὰ χωρισθοῦν ἀμέσως καὶ νὰ μὴ φανοῦν μαζὺ πουθενά, γιὰ πολὺν καιρὸ. Πρὸ πάντων εἶχαν κάνει ὄρκο νὰ μὴ φύγουν γιὰ ταξίδι, γιατί ἡ ἀστυνομία συνήθως παρακολουθεῖ ἐκείνους πού ἐξαφανίζονται ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ἔγκλημα. Μόνο οἱ ἀρχαριοὶ ἔγκληματῆς ἐξαφανίζονται μετὰ τὸ ἔγκλημά τους.»

Τέλος εἶχαν ἀποφασίσει νὰ μὴ κάνουν σπατάλες τις πρώτες ἡμέρες μετὰ τὸ ἔγκλημα. Ἀπεναντίας θὰ ἔδειχναν ὅτι δὲν εἶχαν λεφτὰ καὶ ἐν ἀνάγκη θὰ ἔκαναν καὶ χρέη γιὰ τὰ παραπληήσουν τὴν ἀστυνομία.

«Ὅταν ἦρθε ἡ ὀρισμένη ὥρα, ἔκαναν τὸ ἔγκλημά τους, ὅπως εἶχαν ἀποφασίσει.

Στις δέκα παρὰ εἴκοσι, ὁ μπάρμπα Τσέγκ πού ἔκανε τὸν τοκογλύφο, τὸν κλεπταποδόχο καὶ τὸν λαθρέμπορο, πού ἀγόραζε ἀπὸ τοὺς νέγρους ἐργάτες τῶν ἀδαμαντωρυχείων, ὅσα διαμάντια κατῶρθωναν ἐκεῖνοι νὰ κρύψουν ἀπὸ τὴν ἐπίβλεψη τῶν ἐποπτῶν τους, ὁ πλουσιώτατος μπάρμπα Τσέγκ, θρησκόταν νεκρὸς μέσα στὸ παντοπωλεῖο του, ξαπλωμένος ἀνάμεσα σ' ἕνα θαρέλι μὲ παστά φάρια καὶ σὲ μιὰ κάσση μὲ κόκκινες πιπεριές. Τὰ μάτια του ἦταν ὀρθάνοιχτα καὶ ὁ Σάμ πού εἶχε ψυχὴ εὐαίσθητη καὶ φοβιστάρια, προσπάθησε νὰ τοῦ τὰ κλείση. Ἀλλὰ ἐνῶ τὸ δεξί του μάτι ἔκλεισε εὐκόλως, τὸ ἀριστερὸ ἔδειξε μιὰ χαίρεκακη ἀντίσταση καὶ δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ κλείση. Τὸ βλέφαρό του ἀνασηκωνόταν πάλι κάθε φορά, πού ὁ Σάμ τὸ κατέβαζε.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Σάμ σκέφθηκε πὼς ἴσως ὁ τοκογλύφος δὲν εἶχε πεθάνει ἀκόμα γιὰ καλὰ κι' ἐννοοῦσε νὰ κρατῆται ἄνοιχτο τὸ ἕνα του μάτι, γιὰ νὰ παρακολουθῆ τις κινήσεις τῶν δολοφόνων του. Γρήγορα ὅμως καθυσάχασε κι' ἐβεβαιώθηκε ὅτι ὁ τοκογλύφος ταξίδευε ὀριστικὰ γιὰ τὸν ἄλλον κόσμο. Ἡ καρδιά του εἶχε πάψει νὰ χτυπάει καὶ τὸ αἷμα δὲν ἔτρεχε πειὰ ἀπ' τὴ μεγάλη τρύπα πού εἶχε ἀνοίξει στὸ σθέρκο του τὸ μαχαίρι τοῦ Ζοὲ.

Ἐνας φωνογράφος πού ὁ μπάρμπα Τσέγκ ἀκούγε πρὸ τοῦ ἔγκληματος, δούλευε ἀκόμα ἀφήνοντας τοὺς τελευταίους ἤχους

ἐνὸς μοντέρνου τραγουδιοῦ. Ὁ Ζοὲ τὸν ἔσταμάτησε, γιατί τὸ τραγουδὶ τὸν ἐμπόδιζε ν' ἀκούη τί γινόταν στὸν δρόμο. Ἐπειτα πῆγε στὴν πόρτα, τὴν κλείδωσε, ἔχωσε τὸ κλειδί μέσα στὴν ζώνη, τοῦ καὶ ξαναγύρισε μέσα στὸ μαγαζὶ.

Ὁ Σάμ ἐξαικολουθοῦσε τις προσπάθειές του νὰ κλείση τὸ ἀριστερὸ μάτι τοῦ σκοτωμένου. Ὁ Ζοὲ τὸν ἀπεμάκρυνε μὲ μιὰ ἀπότομη σπρωξιά σηκώνοντας τοὺς ὤμους του καὶ λέγοντάς του πὼς ἀδιαφοροῦσε ἂν ὁ σκοτωμένος εἶχε τὰ μάτια του κλειστά ἢ ἀνοιχτά καὶ δὲν καταλάβαινε γιατί ὁ σύντροφός του ἔχανε εἶσι τὸν καιρὸ του.

Ἐπειτα πῆγε στὸ ταμεῖο, ἄδειασε τὰ συρτάρια, γύρῃσε πάλι κοντὰ στὸν σκοτωμένο καὶ ξετίναξε τις τσέπες του. Ἀφοῦ ἐμάζεψε ὅ,τι λεπτὰ καὶ κοσμήματα βρήκε στὰ συρτάρια τοῦ ταμεῖου καὶ στὶς τσέπες τοῦ Ἰσέγκ, ἔσβυσε τὸ φῶς τοῦ μαγαζιοῦ κι' ἐπέρασε μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ σκοτωμένου, ὅπου μπορούσε νὰ ἐνεργῆ μὲ λιγώτερη βία. Οἱ δυο σύντροφοι ἔψαξαν στὸ μοναδικὸ ἐρμάρι, ὅπου βρήκαν μερικές δεσμίδες ἀπὸ χαρτονομίσματα κι' ἄρχισαν νὰ τὰ μοιράζονται.

Ὁ Ζοὲ εἶχε θγάλει τὸ περιστροφὸ του καὶ τὸ κρατοῦσε στὸ χέρι του, σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς μοιρασιάς. Ὁ Σάμ πού ἦταν δεισιδαιμόμων, τὸν συνεβούλευσε νὰ κἀνὴ γρήγορα γιατί ὁ σκοτωμένος εἶχε ἀκόμα ἀνοιχτὸ τὸ ἕνα του μάτι καὶ τὸ θεωροῦσε αὐτὸ γιὰ πολὺ κακὸ οἰωνό.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκαν χτυπήματα δυνατὰ στὴν πόρτα, πού ἔκαναν τοὺς δυο δολοφόνους νὰ πεταχτοῦνε ἀπάνω.

Ὁ Σάμ μάλιστα τὰ ἔχασε καὶ κατατρόμαξε.

Τέντωσαν τ' αὐτιά τους κι' ἀκούσαν πὼς κάποιος φώναζε μὲ τὸνο φουρκισμένο τὸν Τσέγκ. Τὸν ἀνεγνώρισαν κι' οἱ δυο ἀπ' τὴ φωνή του.

Ἦταν κάποιος κοκκινοτρίχης Ὁλλανδός, ἕνα ἀπόβρασμα τῆς κοινωνίας πού ἐδῶ καὶ κάμποσον καιρὸ ἔψαχνε νὰ βρῆ ἀγοραστὴ γιὰ μερικά μεγάλα διαμάντια πού κανεὶς δὲν ἔξερε τὴν προέλευσί τους. Ἀσφαλῶς θὰ ἦσαν κλοπιμῶνα.

Οἱ δυο σύντροφοι ἀκούγαν τὸν Ὁλλανδο νὰ βρίζη τὸν Τσέγκ κι' ἀπὸ τὰ λόγια του κατάλαβαν ὅτι ὁ Κινέζος τοκογλύφος τοῦ εἶχε ὀρίσει ραντεβού γιὰ τὴν ὥρα ἐκείνη γιὰ νὰ συμφωνήσουν γιὰ τὰ διαμάντια.

Τότε ἐξήγησαν γιατί ἀπάνω στὸ τραπέζι τοῦ δωματίου ἦταν ἕνας ἑτοκὸς μὲ δυο ποτήρια κι' ἕνα μπουκάλι τζίν καθὼς κι' ἕνα καὶ τὴ μὲ σπάνια πούρα.

— Ἄν ἐρχόμασταν μιὰ ὥρα ἀργότερα, εἶπε ὁ Σάμ...

— Ἄν ἐρχόμασταν μιὰ ὥρα ἀργότερα, θὰ βρισκαμε στὸ τυρτάρι καὶ τις ἐσπώνιες τοῦ Ὁλλανδοῦ πού ἀξίζουσαν ὄκτριβότερα ἀπ' αὐτὰ ἐγγύλλισε ὁ Ζοὲ κι' ἐχτύπησε δυνατὰ τὴ γροθιά του ἐπάνω στὸ συρτάρι.

Ἡ γροθιά ἐκείνη ἔκανε ν' ἀνοιχθῆ μιὰ μυστικὴ θήκη τοῦ ἐρμαριοῦ μέσ' ἀπὸ τὴν ὁποία πετάχθηκαν μερικά ἀκατέργαστα διαμάντια.

— Ἀπ' αὐτὰ, τὰ δυο τρίτα εἶνε δικά μου καὶ τὸ ἕνα δικό σου! δῆλωσε ἄγρια ὁ Ζοὲ. Εἶνε, βλέπεις, εὐρημα, ἐκτὸς προγράμματος.

Ὁ Σάμ δὲν ἐτόλμησε νὰ διαμαρτυρηθῆ. Αἰσθανόταν ὅτι ὁ Ζοὲ εἶχε ὅλη τὴν διάθεσι νὰ τὸν ξεφορτωθῆ καὶ ὅτι ἂν δὲν τῶκανε ἦταν γιὰ τὶ δὲν ἤθελε νὰ βρεθῆ καὶ τὸ δικό του πτώμα ἐκεῖ μέσα, πρῶγμα πού θ' ἀποκάλυπτε πειὰ ποιὸς ἦταν ὁ φονηῆς. Δὲν ἐτόλμησε λοιπὸν νὰ πῆ τίποτα. Κύτταξε μόνο τὸ μπουκάλι μὲ τὸ τζίν καὶ εἶπε στὸν σύντροφό του:

— Τί λές; Πίνουμε μιὰ ποτηριὰ τζίν προτοῦ φύγουμε;

— Ναι, ἀλλὰ μόνο δυο γουλιές...

Αἰσθανόντουσαν καὶ οἱ δυο τους τὴν ἀνάγκη νὰ δροσίσουν λίγο τὸ λαρύγγι τους. Ὅχι βέβαια ἀπὸ τύψη γιὰ τὸ ἔγκλημά τους. Τί σημασία εἶχε ἂν ἔμενε ἕνας Κινέζος λιγώτερος κάτω ἀπ' τὸν οὐρανό...

Γέμισαν λοιπὸν τὰ ποτήρια τους καὶ τ' ἄδειασαν μὲ βουλιμία.

Ὁ Ζοὲ κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα κι' ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του στὸ ἕνα χέρι. Ὁ Σάμ τὸν μιμήθηκε.

Μιὰ ἀνεξήγητη εὐεξία, κάτι ὡς μιὰ εὐχάριστη νάρκη τοὺς πιάσει καὶ τοὺς δυο.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, κάποια κα-

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Θά σοῦ πῶ μιά ἱστορία ξεχασμένη καί παλιά,
μιά μικρούλα ἱστορία, τρυφερή σάν παραμῦθι,
π' ἔτσι διάβηκε, κι' ἐχάθη σά σκιά στή σιγαλιά
καί τή σκέπασαν τὰ χρόνια καί τή σκέπασε ἡ λήθη:
"Ενας νέος εἶχε δώσει σέ μιά νέα τήν καρδιά
καί σέ μιά γλυκειά ἀγάπη ὁ φτωχός εἶχε ἐλπίσει
μὰ ἐκείνη ποῦχε τόση κι' ἄλλη τόση ἀπονιά,
σ' ἄλλον δίνει τήν καρδιά της, ἄλλον βρίσκει ν' ἀγαπήσῃ
Μὰ τὸν πρῶτο πού δὲ νοιώθει τώρα πειὰ καμμιά χαρά,
πού στή δύστυχη καρδιά του εἶν' ἡ λύπη θρονιασμένη,
δὲν τὸν νοιάζει πού γιὰ πάντα θά τὸν δέρν' ἡ συμφορὰ
φτάνει μόνο νὰν' ἐκείνη π' ἀγαπᾷ εὐτυχισμένη!
"Ἡ μικρὴ αὐτὴ ἱστορία ψεύτικη μὴ σοῦ φανῇ
καί μὴν πῆς πῶς μετὸ νοῦ μου μοναχὰ τὴν ἔχω γράψει.
Γιὰ νὰ γίν' ὅπως τὴ λέω τρυφερὴ κι' ἀληθινὴ
κάποιος πρέπει νάχη ζήση, κάποιος πρέπει νάχη κλάψει!...

ΑΙΚ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ.

ΑΥΓΟΥΛΑ

Νὰ ἡ κόρη ἡ ἀκριθὴ, ἡ γητεύτρα ἡ μαγικὴ
κ' ἡ γλυκειὰ αὐγούλα
νάτη κ' ἔρχεται ἀγνή, λευκοφόρα ἀγγελικὴ
πίσω ἀπ' τὴ ραχούλα...
Νὰ ἡ κόρη ἡ ἀκριθὴ πού μετ' ἀστρι περπατεῖ
τὸ χρυσὸ φεγγάρι
κι' ὅποιος ἀσαφνα θωρεῖ τόχει θάμα καί γιατί
νάχη τόση χάρι...
Τὰ ματάκια τὰ μαθιά, τὰ πυρρόξανθα μαλλ' ἔ
νοιώθοντας, κυρά μου
σὰ λαγγεῦουν τὰ κλαδιά, τὰ πουλάκια κ' ἡ λαλιά
σπάρραξε ἡ καρδιά μου...
Στ' ἀχνοφῶς σου τὸ γλαρὸ μου σαστιζει το μυαλό
κ' ἡ λευκὴ ψυχὴ μου
φτίνει πάντα μυστικὸ ἕνα ὄνειρο τρελλό
κάποια προσευχὴ μου...
Γιὰ μιά θύμισι παλιὰ, μαῦρα μάτια, ἀγνὰ φιλιὰ
ζηλευτὴ ροδούλα...
Ξυδὸ χειλιάκια σμιλευτὰ πού μ' ἀνείπωτη λαλιά
χάθηκαν... μὴ αὐγούλα!...

ΓΕΩΡ. ΣΑΡΡΗΣ

τοαρίδα ἔπεσε ἀπ' τὸ ταβάνι μέσ' τὸ ποτήρι τοῦ Ζοε. Ἐκεῖνος
ἔκανε νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὴ διώξῃ, μὰ δὲν κατῶρ-
θωσε νὰ τὸ μετακινήσῃ καθόλου. Τοῦ φαινότανε σάν νὰ ἦταν
τὸ χέρι του ξεκολλημένο ἐντελῶς ἀπ' τὸ κορμί του. "Ἐκανε τότε
νὰ μετακινήσῃ τὸ ἄλλο του χέρι. Μὰ καθὼς πήγαινε νὰ τὸ ση-
κώσῃ, τὸ κεφάλι του, πού ἔμεινε χωρὶς στήριγμα, ἔπεσε βαρὺ
ἐπάνω στὸ ἔρεσινωτὸ τῆς καρέκλας. Μιά βαρειά βλαστήμια
ξέφυγε ἀπ' τὰ χεῖλη του καί τὰ μάτια τοῦ καρφώθηκαν ἐπάνω
στὸ μπουκάλι μετὸ τζίν.

Ὁ Σάμ προσπάθησε κι, αὐτὸς νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ δὲν τὸ κα-
τῶρθωσε.

Τότε οἱ δυὸ κακοποιοὶ κυττάχτηκαν μετὰ ἕκφρασι φριχτῆς
ἀγωνίας. Εἶχαν θυμηθῇ τὸν Ὀλλανδὸ, τὸν ὁποῖο περίμενε ὁ
σκοτωμένος. Κύτταξαν τὸ μπουκάλι καί ξανακυττάχτηκαν!...
Εἶχαν καταλάβει πειὰ!... Τὸ τζίν πού ἦτανε στὸ μπουκάλι, εἶχε
μέσα κάποιο δηλητήριο. Θέλησαν κάτι νὰ εἰποῦν, νὰ μιλήσουν, μὰ
δὲν μπόρεσαν... Ἡ γλώσσες τους ἦταν δεμένες...

Τότε κατάλαβαν ὅτι ὀριστικὰ καί ἀμετάκλητα, ἦσαν πειὰ κα-
ταδικασμένοι. Ἀσφαλῶς τὸ τζίν πού εἶχε τὸ μπουκάλι ἦταν δη-
λητηριασμένο. Ὁ Κινέζος τοκογλύφος ἤθελε νὰ δηλητηριάσῃ
τὸν Ὀλλανδὸ καί νὰ τοῦ πάρῃ τὰ διαμάντια.

Σωριασμένοι στὰ καθίσματά τους, μετὰ ἕκφρασι τρομερῆς ἀ-
γωνίας, παρακολουθοῦσαν ὁ ἕνας τοὺς μορφασμοὺς τοῦ
ἄλλου, προσπαθώντας νὰ μαντέψῃ ὁ καθένας ἀπὸ τὴν
ἕκφρασι τοῦ συντρόφου του, τ' ἀποτελέσματα πού εἶ-
χε αὐτὸ τὸ δηλητήριο καί σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο...

Σὲ μιά στιγμή ὁ Σάμ ἔκλεισε τὸ ἕνα του μάτι, καί
τὸ ἄλλο ὀρθάνοιχτο τὸ κάρφωσε ἐπάνω στὸν σὺντρο-
φὸ του.

"Ἦθελε μετὸ κίνημα αὐτὸ νὰ τοῦ πῆ πῶς ὄλ' αὐτὰ
ἔγιναν γιατί δὲν εἶχαν κλείσει τὸ μάτι τοῦ σκοτω-
μένου...

ΖΑΝ ΑΡΕΝ

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ Κ. Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΖΗΛΑΔΙΑ ΜΕ ΧΟΙΡΙΝΗ ΚΕΦΑΛΗ

(ΑΝΔΡΟΥ)

(Ἐστάλη παρὰ τοῦ κ. ΓΕΩΡ. ΜΑΚΡΗ)

Πρόκειται γιὰ τὴν γνωστὴ πυκτὴ ἀπὸ χοιροκεφαλὴ, τὴν ὁ-
ποία ὀνομάζουν ζηλαδιά ἀπὸ παραφθορὰν τῆς ἰταλοβενετικῆς
λέξεως τζελατίνα ἢ τζελάτη.

Ἄφου μαδηθῇ καί καθαρισθῇ καλὰ ἡ κεφαλὴ καί ἀφροῦ σπά-
σουν τὸ κρᾶνιο καί θγάλουν τὸ μυαλό, θάζουν τὸ πετοῖ καί τὴν
γδαρμένι κεφαλὴ μέσα σὲ μπόλικο νερὸ μερικὲς ὥρες γιὰ νὰ
φύγουν ὅλα τὰ αἷματα. Τότε τὰ θράζουν ὅλα μαζὺ με νερὸ
τόσο πού νὰ σκεπάζωνται μέσα στὴν κατσαρόλα, ρίχνοντας καί 2
— 3 κρεμμύδια φέτες, ρίζες σέλινο, μαϊνδανό, 2—3 φύλλα δά-
φνης καί ἀνάλογα σπυριά πιπέρι καί ἀλάτι. Τὸ μυαλὸ τὸ θά-
ζουμε ἀπάνω - ἀπάνω, ὕστερα νὰ θράσῃ μόνο μισὴ ὥρα καί
τὸ θάζουμε ὕστερα νὰ κρυώσῃ σὲ κρῦο νερό. Ἄφου θράσῃ ἡ
κεφαλὴ καί τὸ πετοῖ της, τὴν στραγγίζουμε, περνοῦμε τὸ ζου-
μι ἀπὸ ψιλὸ τρυπητὸ καί τὸ θάζουμε νὰ θράσῃ ἀκόμα καί νὰ
τραβήξῃ. Τοῦ ρίχνουμε δὲ ἀκόμη λίγο ἀλάτι ἂν χρειάζεται, ἐ-
πίσης πιπέρι καί ἕνα φλυτζάνι ξύδι, καί ἄφου θράσῃ καί μείνῃ
τὸ μισό, τὸ τραβοῦμε ἀπὸ τὴ φωτιά καί ἄμα κρυώσῃ ἡ κεφα-
λή, ξεκοκκαλιζομε ὅλα τὰ ψαχνὰ της, γλῶσσα καί λειπά, τὰ
κόβουμε μικρὰ κομμάτια κ. τὰ θάζουμε μέσα σὲ τσουκάλι ἢ
θάζο πῆλινο. Ἄν θέλουμε καί μᾶς ἀρέσῃ, θάζου-
με καί λίγο σκόρδο κομμένο ψιλὸ καθὼς καί με-
ρικὲς φιλὲς φέτες λεμόνι. Ὑπολογίζουμε δὲ τὸ ζου-
μι νὰ εἶνε τόσο ὥστε νὰ σκεπαστοῦν ἴσα-ἴσα τὰ ψα-
χνὰ, ἂν τυχόν δὲ εἶνε λιγώτερο τὸ ζουμι ἀνακα-
τεύουμε σ' αὐτὸ ἕνα φλυτζάνι νερὸ προτοῦ τὸ ρί-
ξουμε στὰ ψαχνὰ. Ἄφου θράσῃ ἕτσι νὰ κρυώσουν καί
νὰ πήξῃ ἡ ζηλαδιά, τρώγεται κατόπιν μετὰ λαδολέ-
μονο ἢ ξύδι. Μέσα στὴ σάλτσα αὐτὴ ρίχνουμε μαϊ-
δανὸ ψιλὸ.

ΨΑΘΟΥΡΙΑ ΚΑΡΥΔΑΤΑ

(Ἐστάλη ὑπὸ τῆς κ. ΣΜΑΡΩΣ ΓΙΑΡΗ)

Ἐμεῖς, στὸν τόπο μας, στὰ Ἀλάτσοιτα, τὰ ἐκά-
ναμε τὰ γλυκὰ αὐτὰ μετὰ φύλλο σπιτικὸ πού ζυμώ-
ναμε στὸ σπίτι μετὰ ἀλεύρι καί νερὸ καί ὕστερα τὸ
δουλεύαμε μετὰ λάδι καλὸ καί γιὰ νὰ τὸ ἀνοίξουμε
φύλλο ψιλὸ τὸ πασπαλίσαμε μετὰ νισεστὲ καί τὸ ἀ-
νοίγαμε ψιλὸ σάν χαρτί μετὰ τὸ μπαστουνόξυλο. Ἐ-
δωπέρα ὅμως τὰ κάνουμε καί μετὰ φύλλο τοῦ μπα-
κλαθὰ καί γίνονται πολὺ ὠραία.

Χονδροκόβουμε κάμποσα καρύδια ἢ τὰ κοπανίζουμε χονδρὰ
στὸ γουδί. Τοὺς ἀνακατεύουμε ζάχαρι φιλιὴ καί κανέλλα καί
τὰ ραντίζουμε μετὰ λίγο κονιάκ γιὰ νὰ λασπώσουν λιγάκι καί
τυλίγονται εὐκολώτερα στὰ φύλλα. Ἀπλώνουμε στὸ τραπέζι
2—3 φύλλα τοῦ μπακλαθὰ, θάζουμε ἀνάμεσα ἀρκετὰ καρύδια
καί τότε τυλίγουμε τὰ φύλλα, θάζοντας τὸ μπαστουνόξυλο ἀπὸ
τὴν ἄκρη, ὅπως τὸν κεινὸ στὸ τσιγάρο, γιὰ νὰ τυλιχθῇ ὅλο
τὸ φύλλο ἀπάνω του. Τότε τραβοῦμε τὸ μπαστουνοῦνι νὰ θγῆ καί
κόβουμε τὸ σουτζουκι αὐτὸ κομμάτια ὡς τὸ μεγάλο μας δά-
κτυλο καί τὰ θάζουμε σὲ καραβάνια ὄρθια, κοντά-κοντὰ νὰ στέ-
κουν. Ὑπολογίζουμε νὰ εἶνε ἀρκετὰ, ὥστε νὰ γεμίξῃ ἡ καρα-
βάνια ἢ τὸ ταψάκι. Τὰ ραντίζουμε τότε μετὰ βούτυρο καί τὰ
ψήνουμε στὸν φούρνο καί κατόπιν τὰ περιχύνουμε σάν τὸν μπα-
κλαθὰ μετὰ λίγο σιρόπι δεμένο.

ΜΠΑΚΑΛΙΑΡΟΣ ΣΤΟ ΚΕΡΑΜΙΔΙ

Ἄφου μουσκέψῃ ὁ μπακαλιάρος, ὅπως συνήθως καλὰ
καί ξαρμυρίσῃ, διαλέγουμε μερικὰ κομμάτια ψαχνὰ καί χωρὶς
πυλλὰ κόκκαλα καί πέτσες καί τὰ θάζουμε ἀπάνω σ' ἕνα κε-
ραμίδι ἀνάστροφο ἢ καί σὲ ψιλὸ τοῦθλο νὰ ψηθοῦν σὲ φούρνο
ὡς μισὴ ὥρα. Ἄμα θγῆ δὲ ὁ μπακαλιάρος, ζεστός - ζε-
στός, ὅπως εἶνε περιλούεται μέσα σὲ πιάτο θαθὺ μετὰ λα-
δολέμονο καλὰ δουλεμένο καί ἀρκετὸ μαϊδανὸ ψιλὸ, μέ-
σα καί μιά ιδέα ψιλὸ-ψιλὸ κρεμμίδι.

Δημήτριος Πορτάρης

Διὰ τὴν ἀντιγραφήν

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

Κοινὸν ΣΤΑΜ. Σ... Μακεδονίαν. — Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς περὶ-
δείας σας προτρέψατε πάντα δυνάμενον νὰ μοῦ στείλουν τοπικὰ συν-
ταγὰς.

N. T.

